

ואת הפסוקים הזכרים בפתח מאוחר, והיו הזכרים מתחממים בגדר הנקבות, והנקבות מסרבות, ומהרו לזרוץ. בין שקרב יכאהר הריבך אל ישראל, נטלא את הנקבות ושם אותם לאחור, ותסוטים הזכרים לפניהם, כדי להרע

ליישראל ולערוך בהם קרב. במזו זה, וה' הולך לפניהם יומם, ואמר בך חורה השכינה לאחוריו ישראל, שפתחות ויטע מלאך האללים וגוי. משום בך דמייתך רעיה.

ופסוק זה הרי פרשוهو, שהקריב את כל חילותו ומרובתו לערך קרב. ועוד ופרעה הקريب, רבי יוסף אמר, הרי נתבאר שהקריב אותם לתחשכה. ופרעה הקريب. בתוב (ישעה כ) ה' בצר פקדוך אקון לחש וגוי. בצר פקדוך - לא פוקדים ישראל את הקדוש בריך הוא בשעת מנוחה, אלא בשעה שמצאים להם, ואぞ כלם פוקדים אותן. אקון לחש - וכולם מתפללים בתפלות ובבקשות, ומריקים לפניו תפלות. אימתי? מוסרך למו. בשעה שפוקד הקדוש בריך הוא ברצועחו, ואז הקדוש בריך הוא עומד עליהם ברוחמים, ואותו הקול שלם נום לפניו כדי להפרע משונאיםם. ומתחמא עליהם ברוחמים.

במו שפרשנו, משל ליננה עם הגן וכי, בך יהי ישראל קריין לימת, והיו חמאות את פרעה ומרובתו, ואבאים, חזים ובליטראות, ואז וייראו מאד. מה עשו? ויצעקו בני ישראל. מי גרים את זה שקרבו? ישראל לאביהם של מעלה?

ויצעקו בני ישראל מאי גרים hei דקריבו? ישראל לאביהם של מעלה?

נוקבן, ובפתח לוון בתריכוי בקדמיה, וסוסין דוכריי בפתח לוון לאחוריהן, והו מזינין דוכריי לקלבל נוקבי, ונוקבי לא בעאן, ואחן למיזל. בין דקריב (נ"א וכד ארכך) לגבייהו דישראל, נטלא נוקבי וששי לוון לאחוריו, וסוסון דוכרין לקידמן, לאבא שא ליישראל, ולאגחא בהו קרבא.

בגוזנא דא, וויי הולך לפניהם יומם, ובתר חורה שכינה לאחוריהן דישראל, דכתיב ויטע מלאך האללים וגוי. בגני בך דמייתך רעיה.

והאי קרא הא אוקמיה. דאקRib לכל חילוי ורתיכוי, לאגחא קרבא. ותו ופרעה הקريب. רבי יוסף אמר, הא אמר דקריב לוון לחשכה. ופרעה הקريب.

בٿיב (ישעה כ) יי' בצר פקדוך אקון לחש וגוי. **בצר פקדוך:** לא פקדין ישראל לקדשא בריך הוא, בשעתה דגניתא, אלא בשעתה דעקין להו, וכדין בלהו פקדין ליה. אקון לחש: וכללו צלאן באלוותין ובבעותין, ואריקוי קמיה צלוותין. אימתי. (ישעה כ) מוסרך למו, בשעתה דפקיד לוון קדרשא בריך הוא ברצועוי. בדין קדרשא בריך הוא קאים עצלייהו ברוחמי, ונינחא קמיה ההוא קלא דלהון, בגין לאתפרעא מן שנאייהן, ואתמליל צלייהו ברוחמי.

במה דאוקימנא, מטל ליננה עם הגן וכי, בך ישראל הו קריין לימת, והיו חמאות לימת קמיהו, איזיל וסעיר וגלגוליה זקפני לעילא, הו דחילין. זקפו עינייהו וחייב לפרטעה ולמשיריתיה, ואבני גיריןobilstein, בדין וייראו מאד. מה עבדו, ויצעקו בני ישראל מאי גרים hei דקריבו? ישראל לאביהם של מעלה?

פרעה. זהו שפטות ופרעה
הקריב, והרי זה נחבר.

ויאמר משה אל העם אל תירא
התיצבו וראו את ישועת ה'. אמר
רבי שעוזן, אשרי חלוקם של
ישנאלו, שהרי רועה קמו משה
הלה בתוכם. כתוב (שם טט) ויזכר
ими עוזם משה עמו. ויזכר ימי
עוזם - זה הקדוש ברוך הוא.
משה עמו - מכאן למןו שמשה היה
שכול בכל ישראל. ולמדנו מזה
כי רועה העם הוא מפרש העם כלו.
אם הוא זוכה - כל העם זוכים,
ואם אינו זוכה - כל העם לא
זוכים ונעננים בגלו, והרי
פרישה.

התיצבו וראו - אין לכם לעזרך
קרב, שהרי הקדוש ברוך הוא
יעזרך קרב בשביבכם, כמו שנאמר
ה' ילחם לכם ואתם תחרישון. בא
ראה, באוטו ליליה בנט הקדוש
ברוך הוא את הפמליה שלו וכן
את דני ישראל, ואלמא
שהקדימו האבות על ישראל, לא
היו נצולים מן הדין. רביה יודה
אמר, זכות יעקב הגנה על
ישראל, זהו שפטות (תhalim קכד)
לולי ה' שהיה לנו יאמר נא
ישראל, ישנאלו סבא.

ה' ילחם לכם ואתם תחרישון.
רבי אבא פתח, (עשינה) אם תפשב
משפט רגלו עשות חפץ ביום
קדשי. אשריהם ישראל שהקדוש
ברוך הוא התרצה בהם לזרק
בهم מפל שאר עמי העולם,
ומתווך אהבתם קרב אותם אלו,
ונמנן להם תורה, ונמנן להם שפט
שהיא קדרש מפל שאר חיים,
ומנוחה מהפל, ותודה של הפל,
וש��לה שפט כנגד כל המתה,
ומי שומר שפט כלו שמר את
כל המתה.

ורקמת לשפת עוג - ענוג של
הפל, ענוג הנפש והגוף, ענוג

פרעה. הרא הוא דכתייב ופרעה הקריב וזה
אתם.

ויאמר משה אל העם אל תירא התיצבו וראו
את ישועת יי'. (שמות יד) אמר רבי שעוזן
זפאה חולקיהון דישראל, הרא רעיא במשה
АЗיל בגוויהו. כתיב (ישעה טט) ריזכור ימי עולם
משה עמו. ויזכר ימי עולם: דא קדרשא בריך
הוא. משה עמו (מכאן אולפנא) שkil הוה משה
בכל ישראל. ואוליפנא מהא, כי רעיא דעתם
הוא ממש עמא כלחו, اي איה זכי, עמא
כלחו זקאן. וαι איה לא זכי, עמא כלחו לא
זקאן ואתענשו בגיניה, והרא אווקמה.

התיצבו וראו, לית לך לאגחא קרבא, הרא
קדשא בריך הוא, גיהם קרבא
בגיניכzon, כמה דעת אמר, יי' ילחם לכם ואתם
תחרישון. תא חזוי, ההוא ליליא, פנס קדרשא
בריך הוא לפמליה דיליה, וקאיין דיניהו
דישראל, ואלמא דאקדימו אבחן עלייהו
דישראל, לא אשთזיבו מן דין. רביה יודה
אמר, זכותא דיעקב אгин עלייהו דישראל,
הרא הוא דכתיב, (תhalim קכד) לולי יי' שהיה לנו
יאמר נא ישראל, ישראל סבא.

יי' ילחם לכם ואתם תחרישון. (שמות יד) רבי אבא
פתח (ישעה נה) אם תשיב משפט רגליך עשות
חפץ ביום קדרשי. זקאן איבון ישראל,
דקודשא בריך הוא אתרעי בהזון, לאתדפקא
בזה, מכל שאר עמי דעלמא, ומגו רחמיםota
דלהzon, קריב לוין לגביה, ויהב לוין אויריתא,
ויהב לוין שפט, דאייהו קדישא מכל שאר
יוםין, ונייחא מפלא, וחדוה דכלא, וشكיל
שפט, לקבל אוריתא כלא, ומאן דעתיך שפט,
פאליו נטיר אוריתא כלא.
וקראת לשפט עוג, עוגנא דכלא, עוגנא